

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννιάκον τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ ἔβγουν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουλίου τρίτη,
συμφοραῖς ὅττην Κρήτη.

Ὀκτακόσα πενήντα καὶ τρία
καὶ μεγάλης φωτιᾶς φασαρία.

Ἐτῆς Κρήτης τὸ νηδὶ
μὲ πίκρα περιόδῃ.

Ἐτοὺς καιροὺς ὅπου βροντοῦσαν τὰ τουφέκια σου βαρεῖα
μόνο γιὰ τὴν ἑλευθερίαν,
δόξα καὶ τιμὴ μας ἦταν καθεμιά τῶν ἀστραπῆς,
πλὴν αὐτά, ποῦ ἔβγῃκαν τώρα
ἑστὰ βουνὰ τὰ νικηφόρα,
δὲν βροντοῦνε, δὲν ἀστράφτουν, παρὰ μόνο γιὰ ἄντροπῇ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Ποῦ μὲ πηγαίνεις, Φασουλῆ;

Φ.— Παῦσε τὰς ὁμιλίαν
κ' ἔρχου κατόπιν ἄφωνος, υἱὲ τῆς ἀπωλείας.

Π.—Γιὰ πές μου, βρέ, ποῦ μ' ὁδηγεῖς;

Φ.— Ὅπου τὸ φέρον φέρει.

Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη μὲ τὸ δεξιὸ μου χέρι.

Φ.—Ἀφώνως ἀκολουθεῖ με....

Π.— Μὲ διατρέχει φρίκη.

Φ.—Ἐσ' εἶσαι Δάντης, Περικλῆ, κ' ἐγώμαι Βεατρίκη.

Π.— Ποῦ μὲ πηγαίνεις, μασκαρά;
παρακαλῶ σε λάλει....
ὅποια βρῶμα πνιγνὰ
τὴν ὄσφρησιν προσβάλλει.

Φ.— Ἰδοὺ λοιπόν... ἐφθάσαμεν εἰς τόπους ἀηδίας,
ἑτοῦ τύφου τὰ μικρόδια κ' εἰς βόθρους δυσωδίας.

Π.—Γιατί ἑτοὺς βόθρους μ' ἔφερες καὶ ἑστὰ δυσώδη μέρη;
Φ.—Αὐτὴν τὴν Πύλιν κύτταξε, ποῦ πρὸς τὴν βρῶμαν φέρει.
Σφάλισε τὰ ρουθούνια σου, μὴν τᾶχης ἀνοικτά,
καὶ διάβασε τὰ γράμματα τῆς Πύλης τὰ φρικτά,
ποῦ μέχρι ταύτης τῆς στιγμῆς κανεὶς Ρωμῆος δὲν τᾶδε...

(Ὁ Περικλῆς ἐμβρόντητος ἀναγινώσκει τᾶδε.)

«Δι' ἐμοῦ κανεὶς βαδίζει
ἑτοὺς βορβόρους τοὺς παχεῖς,
καὶ τὴν εὐνοίαν κερδίζει
τῆς παρούσης ἐποχῆς.

Δι' ἐμοῦ κανεὶς προβαίνει
πρὸς τὰ βάθη τὰ φρικτά,
πρὸς τῆς βρῶμας τὰ τεμένη,
καὶ τὸν τύφον ἀποκτᾷ.

Δι' ἐμοῦ καθεὶς γνωρίζει
πῶς ἀείποτε βρωμῶν
καταρθώνει νὰ μυρίζη
στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

Δι' ἐμοῦ καθεὶς ἑστὰς σφαίρας
κολυμβᾷ τῶν ἀρωμάτων,
καὶ πετᾷ πρὸς τοὺς αἰθέρας
ἄξιος θυμιαμάτων.

Δι' ἐμοῦ καθεὶς καὶ γνῶμας
φέρ' εἰς ἄλλα συνετῶς,

κι' ὁ βακκίλος κάθε βρώμας
γίνεται λιθωνωτός.

Δι' ἐμοῦ τε κι' ἐν ἐμοὶ
ρυπαρὸν ἐκλάμπει στίφος,
καὶ 'στὸ κράτος ἐνδημεῖ
κάθε νόσος, κάθε τύφος.

Δι' ἐμοῦ τῶν φαμφαρῶν
ἡ πλειὰς φωτοβολεῖ.
μ' ἔχει κάμει τῶν συγχρόνων
ἡ πολέμαρχος φυλή.

Τοῦτο τὸ δυσῶδες μέρος,
ποῦ χρηστὰς μολύνει φρένας,
τόκαμ' ἕνας κοῦφος ἔρω
πρὸς εὐκλείας περασμένους.

Τόχουν κάμει συγκινήσεις
λαύρων γαστρικῶν ἀγώνων,
τόχουν κάμει προσφωνήσεις
πρὸς φαντάσματα προγόνων.

Τόκαμε τούτ' ἡ γενεὰ τῶν ρουσφετιῶν, τῶν ψήφων,
ποῦ προτομάς ἀνήγειρε 'στὴν κυνικὴν αἰδῶ...
ἡ τόσαις δόξαις ἡ παληαὶς τῆς ἔφεραν τὸν τύπον,
κι' αὐτὸς ὁ τύπος ἔρριξε τὰ κλητὰ ἐδῶ.

Τόκαμε τούτ' ἡ γενεὰ, ποῦ πάντοτε στωμύλη
πρὸς τὰς σκιαὶς ὠμίλει,
καὶ μαχομένη πρὸς σκιαὶς ἀύλους μανιώδης
δεν εἶδ' ἐμπρὸς 'στὰ πόδια τῆς τοὺς βόθρους τοὺς δυσῶδεις.

Κάθε Ρωμῆος μεγάλαυχος σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
ποῦ ψωροῦπερήφανος κομπάζει γιὰ τὸ χάλι του,
καὶ δίχως τῆς Δεξαμενῆς νὰ πίνη τὸ νερὸ
τὸν τύπον τὸν τυφλώνοντα τὸν ἔχει 'στὸ κεφάλι του.

Τετυφωμένος πρὸ πολλοῦ καὶ σήμερον ἀκόμα
δὲν κύπτει πρὸς τὸ χῶμα,
κι' εἰς τυφοτόκον πάντοτε καθημένος κοπρίαν
καὶ νοσηρὰν σαπρίαν,
ψάχνει νὰ βρῇ 'στοὺς ὀχετοὺς τοῦ τύπου τὸ μικρόδιον
μ' ὑπομονὴν Ἰώβειον.

Με τοῦ τύπου τὸν βακκίλον
τρέχει σὲ προγόνων τάφους,
καὶ με στέφανον ποικίλον
στεφανώνει τοὺς κροτάφους.

Διαρκῶς τετυφωμένος
μὲ τοῦ τύπου τοῦ τὸ μένος
δὲν φοβεῖται τρικυμίας, μήτε πνεύματα τυφῶν
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἴτε 'στὰ βρωμοτεμένη
πάντες οἱ τετυφωμένοι.
Ἴτε σεῖς οἱ ρυπαροὶ
γιὰ νὰ 'βγῆτε καθαροί,

ἴτε κι' οἱ καθαρισμένοι
γιὰ νὰ 'βγῆτε βρωμισμένοι.

Ὅποιος ἔρχετ' ἐδῶ πέρα,
μὲς 'στοῦ τύπου τὴν κοιτίδα,
τοῦτος πρέπει νύκτα μέρα
νάχη προκοπῆς ἐλπίδα.

Ὅποιος σ' ὀχετοὺς καθίζει
μὲς 'στὴ βρώμα συνειθίζει,
καὶ τὸν κάθε καθαρὸ
τὸν κυττάζει βρωμερό.»

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές ποῖος ἔγραψε τέτοια σπουδαῖα λόγια
'στὸ μέρος τοῦτο, Φασουλῇ;

Φ.— Δὲν ξέρω, κουτομόγια.

Π.—Αὐτὰ τὰ λόγια φαίνεται πῶς ἔχουν σημασίαν
καὶ βρωμερὰν οὐσίαν.

Φ.— Ἐμπρὸς κι' ἐμεῖς νὰ δράσωμεν
'στοῦ τύπου τὸν καιρὸν,
τὴν Πύλην ἃς περάσωμεν
βορβόρων λιπαρῶν.

Κι' ἐμεῖς χειροκρατούμενοι πρὸς βόθρους ἃς κινήσωμεν,
τοῦ τύπου τὸ μικρόδιον κι' ἐμεῖς ἃς ἐρευνήσωμεν.

Τὸν τύπον τὸν Ἑλληνικόν
ψάχνε σὲ βόθρων ἐλιγμούς,
'στὸν χῶρον τὸν εἰλεακόν
αἰσθάνομαι βορβορυγμούς.

Ἐμπρὸς, τὸ βῆμα μας ταχύ,
μὰ ποῖος βρώμας ἐποχή,
κι' ἔπειτα, Περικλέτο μου, τοῦ λέγουν ἐκλογεῖς
τῆς κοπρῶνμου γῆς
νὰ μὴν κοπρολογῆς.

'Στοὺς χρόνους τούτους τοῦ καλοῦ,
'στὴν δρᾶσιν τὴν παρούσαν,
πρὸς ἔμπνευσιν ἐπικαλοῦ
τὴν κοπρολόγον Μοῦσαν.

Τοιούτης Μούσης ζηλευτῆς
τὸν Ἑλικῶνα πάτησε,
κι' οἰστρηλάτησεν δι' αὐτῆς,
μὰ κι' ἄλλους οἰστρηλάτησε.

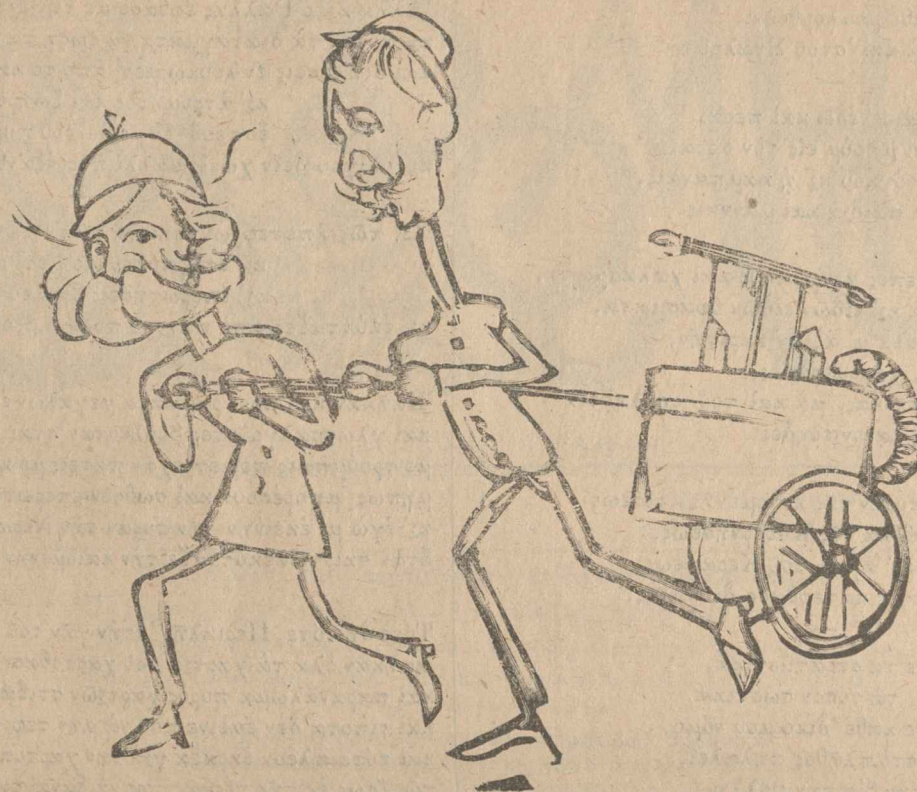
Ἐμπρὸς προχώρα, κουρελῇ,
καὶ μὴν κυττάς ἀπέξω...
Π.— Ὅστιν τόση βρώμα, Φασουλῇ,
δὲν εἴμπορῶ ν' ἀνθέξω.

Φ.— Ἐγὼ τὴν ἐσυνείθισα, βρέ Περικλέτο, χρόνια,
κι' ἡ δυσωδία σήμερον μοῦ φαίνεται κολόνια.
Ἐκείνη μὲ ζωογονεῖ κι' εὐθὺς μ' ἀναγεννᾷ...

Π.— Τοῦ τύπου τὸ μικρόδιον τὸ 'βρήκες πουθενά;

Φ.— Βλέπεις σουρτοῦκα γύρω σου, βλέπεις βελάδες πρώτας,
βλέπεις καὶ ρεδιγκόταις;

Βλέπεις μωαλὰ ποῦ φλέγονται;
βλέπεις ρητόρων χεῖλη;

αὐτὰ τοῦ τύπου λέγονται
τοξίνοι καὶ βακκίλοι.

Ἄς μὴ σαρκάζουν τὸ νερὸ
τὰ σκώμμάτ' σου τᾶκακα,
καὶ μὴ σὲ τέλμα βρωμερὸ
κοάζης σὰν τὸν μπάκακα.

Βλέπεις τοὺς τίτλους τοὺς βαρεῖς
τοῦ καθενὸς Βαρόνου;
ἐκεῖνοι λέγονται φορεῖς
τοῦ τύπου τοῦ συγχρόνου.

Ἐμπρὸς 'στὰ μεγαλεῖα τῶν ἐστατικῶς βουβάσου,
νὰ καὶ μουστάκια κραταιῶν, ποῦ λύνουν κάθε γρίφο,
μὰ τοῦτα, ποῦ καὶ σήμερον κυττάζουν τὰ στραβά σου,
μὴν τὰ σιμώνης, Περικλῆ, καὶ θὰ κολλήσης τύφο.

Δι' ὧν τούτων παρευθὺς
ὁ τύφος μεταδίδεται,
κι' ἀμέσως τὸν κολλᾷ καθείς
καὶ κανενὸς δὲν φεῖδεται.

Λοιπὸν ἃς πιούμεε, Περικλῆ, στοῦ τύπου τὴν ὑγειά.

Π.— Ἐπῆγες 'στὴν ὁδὸν Ἐρμού νὰ δῇς τὴν πυρκαγιά;

Φ.— Τί πυροσβέστεις ἔτρεχαν ἀτρόμητοι, βρέ βλάκα,
μ' ἐκεῖνον τὸν Κυπριανό, τὸν ἄφοδο τὸν Μπάκα,
μέσα 'στὸ πῦρ τὸ φοβερό,
κι' ἔρριχναν ἀποτε νερὸ
σὲ κάτι φλόγες, ποῦθελαν τὸν Βόλγα καὶ τὸν Πάμισο,

καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους ἔμειναν πολλοὶ μὲ τὸ 'ποκάμισο,
κι' ἐκλαύσα πάλιν συμφορὰς καὶ τραγικὰ παθήματα
καὶ τῆς ἐστίας τοῦ πυρὸς δυστυχισμένα θύματα.

Νερὸ ζητοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ πυροσβέσται μερικοί,
ποῦ 'κάψωναν μὲς 'στῆς φωτιάς,
ποθοῦν νεροῦ σταλαγματιᾶς.

Ποῖον θέαμα φρικῶδες ἀπὸ τὰ σπαρακτικά...
γέροντες, γυναῖκες, ἄνδρες τρέχουν μὲ τὰ νυκτικά.
Πυρκαγιά μὲς 'στοῦ Κοπίου,
κόσμος, τρέξιμο, σπρωξιδοί.
Πυροσβέστεις μὲ τὸ μῦθον
παῖν νὰ σβύσουν τὸν Λεωφόρο.

Πυροσβέστεις πέρνουν φόρα
γιὰ νὰ σβύσουν καὶ τὸν Γκιώρα.
Πῦρ μακίνομενον λυσσᾷ,
ἴσα καὶ 'στὸν Ἀνισσᾷ.
Πυρκαγιά κι' ἀπὸ καρσι
μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ Βερσῆ.

'Στῆς φωτιάς τὴν ἀταξία
καὶ τὸν οἶκον Εὐταξία
τὸν κυττάζω θλιθερῶς
παρὰ τὸν πυρὸς.

Ζήτησα καφεὶ νὰ πιῶ,
πυρκαγιά καὶ 'στὸν Σκορπιό.

Καίει κάθε μου ρουθούνι,
πυρκαγιά και 'στού Σταλούνη.

Πυρκαγιά κι' έδω και πέρα,
μπάμ και μπουμ εις τόν άέρα,
τάγκα τούγκου κι' ή καμπάναις,
χάνονται παιδιά και μάνναις.

Και φύρδην μίγδην έβλεπες ανθρώπους και χαλάσματα,
κι' Αμερικάνικα πανιά κι' ειδών ειδών ύφάσματα,
παντοία σκεύη κι' επιπλα μ' άξίαν ακριβήν,
χασέδες, χασομέρηδες,
του Δουναί βίβλους μυστικάς, μ'α και του μ'η Λαβεΐν
άπό τούς κανονιέρηδες.

Έξαίφνης όμως 'στην πυράν τής καιομένης κτίσεως
είδα και νομοσχέδια πολλά τής Κυβερνήσεως,
που λένε πώς αγόρασε κι' άγρόν του Κεραμέως,
κι' ο κύριος Πρωθυπουργός κατέφθασε δρομαίος.

Γιαμ'α φωνάζει, σώσετε τ'α στρατιωτικά,
και τ'άλλα νομοσχέδια, τ'α τ'όσον σωστικά.
Γιαμ'α φωνάζει, σώσετε κάθε 'δικό μου νόμο,
και μ'ες 'στό πλήθος πηλαλεΐ,
κι' άπό την βία την πολλή
τ'όν άπό τ'α σκαρπίνια του τ'ού 'ξέφυγε 'στό δρόμο.

Κι' έφλέγετο τ'ο μαγαζι
Τράκα και Καραμάνου,
κι' εκάιοντο μ' αυτό μαζι
κι' ή νόταις του Ρωμάνου,
κι' ο Θεοτόκης φώναζε: γλυτώστε τ'α Σαντζάκια...
μαζι του κι' ο μουγγός ψαράς
έτρεχ' έν μέσω τής πυράς,
κι' ή φλόγες έτσουρούφλιζαν τ'α γαύρα του μουστάκια.

'Στό πύρ τ'ο καθαρτήριο τ'α γόνάτ'α μου κλίνω...
του τύφου τ'ο μικρόδιον έγινε πύρ κι' εκείνο,
κι' άναβ'αν τόσα πατερά κι' άνταρσιών σανίδια,
λές κι' ήσαν ροκανίδια,
μ'α και του κράτους οι θεσμοί 'στό ξαφνικό γιαγκίνι
π'ήσαν φωτιά κι' εκείνοι.

Και τότ' έν μέσω τής φρικτής, τής πυρπολούσης ζέστης,
κι' ο Θεοδώρης ο παππούς ως είδος πυροσβέστης
κατέφθασε περίτρομος με γκέτες και με τρούμπα,
κι' έγώ με μία σανιδιά
πίσω, φωνάζω, βρέ παιδιά,
και φθάνει μέσα 'στ'ής φωτιάς ή Κορδονοκαλούμπα.

Κι' ο Θεοδώρης έτρεχε, και με ψυχής βρασμούς
για τ'ο Θεό, 'ξεφώνιζε, γλυτώστε τούς θεσμούς,
και μετ' αύτών έφλέγετο τ'ων πόλεων ή πόλις,
ήν δέ και κάποιος Μαμμωνάς, σπουδαίος παντοπώλης,
και του πυρός οι σκαπανείς
έγύρευαν γονυκλινείς
άπό τόν ύπνρέτη του νερό για την φωτιά
κι' εκείνος δέν τούς έφερνε μήτε σταλαγματιά,
τ'ο πλήθος δέ τ'ο παρ'εστώς έφώναζε με χλεύην:
ού δύναται τις και Πυρί και Μαμμωνά δουλεύειν.

'Αλλά κι' ο Ράλλης έφθασε με την ρεπούμπλικά του
κι' αύτός τ'α διατάγματα ν'α σώση τ'α 'δικά του
και διαλύσεις έν λευκ'ω μέσ' άπό τ'ο καμίνι,
κι' άτρόμητος και ζωηρός
έσπευδ' έν μέσω του πυρός,
κι' ολίγου δειν χωρίς μαλλί πυρρόξανθο ν'α μείνη.

"Ω! πώς άπετεφρώθησαν τ'α φ'ωτα τ'ων φωστήρων,
κι' έπυρπολούντο μετ' αύτών
κι' έπερωτήσεις βουλευτών,
κι' εκύτταζες άπό παντού πυκνήν βροχήν σπινθήρων.

'Καήκαν και προγράμματα μεγάλων εκλογών,
και γλωσσαλοούντες βουλευται 'στάς γλώσσας τ'ων φλογών
με τρούμπαις περιέτρεχαν πατεΐς με και πατ'ω σε
μήπως 'μπορέσουν και σωθούν έπερωτήσεις τόσαι,
κι' έγώ μ' εκείνην την πυράν σ'αν Νέρων έχιρόμην
δταν σκιρτών εκύτταζε την καιομένην Ρώμην.

Τότε δ'ή τότε, Περικλή, 'στην γ'ην του μεγαλείου
'καήκαν όλα τ'α χαρτιά του χαρτοβασιλείου,
και παρανάλωμα πυρός χαρτιών στιβάδας είδα
και τίποτα δέν έμεινε που ν'α μ'ην τεφρωθ'η,
και τότε πλέον εκράζα για την χαρτοπατρίδα
πώς 'ίσως εκ τής τέφρας της ν'α ξαναγεννηθ'η.

Π. — Τ'όδες αύτό τ'ο ξαφνικό, βρέ ξύλινο κεφάλι,
κ'αν τ'ώνειρεύης μοναχός, ή μ'η σου τ'όπαν 'άλλοι;
Φ. — Αύτόπτης μάρτυς έγινε, κανέννας δέν μου τ'όπε.
Π. — "Ορσε λοιπόν, έλεινέ και φαντασιόκοπε.

'Από του «Ρωμηού» τόν Βάρδο 'λίγοι στ'ίχοι 'στ'όν Λομβάρδο.

'Ω τζόγια μου, Λομβάρδο μου, Ζακυνθινών λατρεία,
για σένα πέφτουν μάσκουλα, βαρούν καμπαναρία,
και μόλις π'ήρες την τρανή του μονομάχου θέσι
έχόντεψες ένα παιδι ν'α κόψης μες 'στη μέση.

Κι' έγώ τ'α νέα τραγουδ'ω του Τζάντε σου καμάρια,
σ'αν Αργασάρης άργασε δασκαλικά τομάρια,
κι' αύτή την ίνδομόκορμη, του κράτους την Παιδεία,
που μ'α τόν Άγιο γίνηκε τ'α ρούγαις άηδία.

Σπίρτο τζεντίλε, Κόστα μου, πούχεις και νου και χάρι,
τώρα προσμένωμε κι' έμεις πώς τ'ο 'δικό σου χέρι
κι' άπό τ'α μοναστήρια μας πολλά θ'α σιντζιλάρη
ν'α φύγουν τραγογένηδες και νταυλοκαλογέροι.

Στείλε σε κάμποσαις Μοναίς άνακριτάς για τ'όμο,
μ'α διαβασμένους κι' αύστηρούς ώσ'αν τόν Άστυνόμο,
που παίζει ρόλο δυατό μες 'στη «Βαβυλωνία»
κι' έχει για τής έτζάμινες άγιάτρευτη μανία,
και κρύβει κάθε τσέπη του και δύο μιζομάντυλα
και τρέχει με τόν Άντζουλ'η, τόν Νιόνιο, και τόν Κάντυλα.

Σπίρτο τζεντίλε, σου ζητώ ν'α κ'άνης κι' 'άλλ' 'άκόμα,
όμως κι' εκείνα μ'ην ξεχνάς τ'α ραβδωτά του Ρώμα.